

SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2024**, mesec: **DECEMBER**

številka: **12**

BOŽJE DETE NAM JE ROJENO

Če bi Marija in Jožef iskala prostor, da bi tam nastanila Jezusa, ali bi si izbrala naš dom in vse, kar je v njem? (sv. Terezija iz Kalkute)

ADVENTNO PRIČAKOVANJE

Dobri Bog, v adventnem času pričakujemo prihod tvojega Sina. Njegov prihod pričakujemo vsak trenutek, ko bo potrkal na vrata našega srca, da bi jih odprl za tvojo Ljubezen. In pričakujemo njegov prihod ob koncu sveta, ko bo vse napolnil s svojim odrešenjem.

Pričakujemo tistega, ki prihaja, in vendar vemo, da je že pri nas. Prosimo, da Jezus pride k nam in tako končno dospemo do sebe. Pogosto namreč nismo s seboj, z mislimi smo nekje povsem drugje. Naj ta advent za nas postane blagoslovljen čas – čas, ko dospemo do sebe in do tega trenutka. Naj se po pričakovanju tvojega Sina naše srce na široko odpre, da bo lahko zares vstopil.

Poveži nas s hrepenenjem po odrešenju, ki je k nam prišlo po tvojem Sinu in želi priti k nam v vsakem trenutku. Naša nagnjenja, ki se nas vedno znova polastijo, spremeni v hrepenenje. Podari nam gotovost, da je v hrepenenju po prihodu tvojega Sina tvoj Sin že prišel v naše srce in ga napolnjuje z Ljubeznijo.

ADVENTNA PROŠNJA

Gospod, naš Bog, naj zasveti tvoja luč v naših srcih in v naših domovih, da bomo odprli oči drug za drugega; da bomo premagali vse, kar nas ločuje; da bomo drug drugemu govorili besede miru in gradili poti, po katerih prihajaš k nam. Naj zasveti tvoja luč v naših srcih: da se solze žalosti spremenijo v nasmeh, da žalujoči zaplešejo, da razočarani spet začnejo verovati v ljubezen, da osamljeni začutijo prijateljski objem, da si sprti podajo roke v veselju odrešenja. Daj, da vsi ljudje doživijo tvoje zveličanje!

BOG TE NEIZMERNO LJUBI, ZATO NA BOŽIČNO NOČ PRIHAJA TUDI K TEBI

Sedel sem ob računalniku in se trudil, da bi za voščilo prijatelju skupaj postavil par besed, ki bi povedale nekaj več, ki bi dale vsaj zaslutiti, kaj mu ob njegovem praznovanju zares želim. Ni šlo. Moje misli so bile kot dan, ki se je počasi razgubljal v oblakih, dan, ki ga je veter stisnil ob zid.

Tisti trenutek se je zunaj nekaj premaknilo in moja sobo je objela medla, a topla rumena svetloba. Odvlekel sem se k oknu in občudoval čudež tega dneva, sonce, ki se je prebilo čez oblake, da bi, tik preden

zdrsne čez obzorje, pobožalo mojo dušo. In sem umolknil. Umolknil in samo gledal, v hvaležni zamišljenosti, brez misli, brez besed. Svet trenutek se rodi, ko se začne tišina.

Take svetosti, ki sem jo doživel tisti trenutek, je potrebovalo moje srce, da je našlo prave besede. Tisti trenutek mi je spremenil dan, postavil ga je v popolnoma drugačno luč. Ali bolje rečeno – nasploh v luč. V tihi očaranosti sem doživel svetost, ki sem jo potreboval. Svetost, ki jo potrebuje vsak človek. To je kot kruh za dušo, kot plašč za odhitenja in skrbi premraženo človeško srce.

Čutiti svetost, ki ti je blizu, ki se te dotika. Čutiti svojo nevrednost in majhnost, svojo žejo po njej in zato neizmerno hvaležnost. In umolkniti pred vsem tem, ker je takrat človekovo srce prepolno dobrega, svetega, lepega ...

Nekaj takega kot tisti sončni žarek je zame sveti večer. Večer, ko je Bog blizu, ko se Bog dotika človeškega srca. Večer, ki od človeka zahteva, da se ustavi in umolkne, da ne bi zdrsnil mimo njega.

Sveti večer se zame začne, ko se vse okoli hiše, morda pa kak trenutek tudi v njej, ovije v tišino. Ko pade mrzel mrak in se svet umiri. Ko se človek v sklanjanju nad jaslice, v obešanju okraskov na božično

drevo, v mešanju kruha, v pripravi praznične mize, v blagosti kadila in blagoslovljene vode za trenutek s tišino pokloni skrivnosti svete noči. S tišino občudovanja in hvaležnosti, ker človek pred njo nima pravih besed. Ker jih ne potrebuje. Samo gledati mora.

Gledati skrivnostnost Ljubezni, ki objema človekovo revščino kot otrok. Vzeti si čas za tišino na sveti večer je zame sveta obveza. Tišino, ko okušam dobroto kruha. Tišino, ko postavljam božično drevo. Tišino, ko položim dišeč mah v moje navadno, vsakdanje okolje. Tišino, ko z veliko skrbjo postavljam figure iz oljkovega lesa.

Tišino, ko se ob zadnji, najmanjši figuri zaustavim, jo v nerodni hvaležnosti pobožam s konicami prstov in jo postavim med Jožefa in Marijo. Ta tišina. Verjamem, da je v njej moje upanje. Da se v njej na meni neznan način rodijo besede tolažbe za potrte. Da se tam skrivajo nasmehi za brezbrizne, sprava s sovražniki, ideje za naveličane, pot za tavajoče, čas za pozabljene. Zato je ta tišina sveta.

Ker me poboža kot dlan nekoga, ki me ima rad. Ker mi dobro dene. Ker v meni naredi prostor, da se rodi Beseda. Ker me pomiri in pripravi, da se zavem, kolikšno srečo imam, da sem človek. Človek, ki ga ljubi Bog. Pa ti, si se umiril/-a? Si že začutil/-a, kako neizmerno te ljubi Bog, ki prihaja na svet v podobi nebogljenega Deteta?

NEPOZABNI BOŽIČNI SPOMINI

V adventnem in božičnem času se prebudijo spomini. To so spomini na adventni čas, ko smo hodili k zornicam v zgodnjih jutranjih urah. Bila so to hladna jutra, z bleščečimi zvezdami na nebu. Vse naše misli so bile povezane s sv. Jožefom in Marijo, ki sta se napotila v Betlehem. V bližnji krakovski gozd smo šli nabirati mah. Pod zasneženimi vejami dreves smo videli prostor na suhem listju, kamor bi se lahko naselila sv. Družina. Vsa narava se mi je zdela skrivnostna, mistična. V mojem srcu je bilo eno samo veselo pričakovanje božične noči. Odrasli so v adventnih dneh opravili spoved. Vrsta čakajočih pred spovednico je bila vedno dolga.

In božični večer je končno prišel. Tla v hiši so bila poribana, na posteljah je bila nova slama in sveže oprane rjuhe. V bližnjem hlevu se

je pohitelo z delom in ta večer naj bi bile tudi živali postrežene z obilno krmo. Mudilo se je s skromno večerjo. V spominu je bil še post, ki je veljal pred božičem. Takrat še nismo poznali obilne božične večerje. Takoj po večerji smo šli v veliki prostor, ki je bil ogret s krušno pečjo. Tete so začele postavljati jaslice. Justina, ki je bila večča risanja, je sama narisala ovčke in pastirje, ter seveda Jožefa in Marijo z malim Jezusom. Vse figure so bile postavljene na mah, ki je bil v bogkovem kotu, obložen

Vesele božične praznike!

s smrekovimi vejami. K jaslicam je bila postavljena doma narejena večna lučka. Bilo je vse tako preprosto, nam pa je vsa ta skromnost veliko pomenila.

Potem je sledil obred kropljenja doma in gospodarskih poslopij. To je opravil stari oče in ob koncu je pokropil tudi nas. Vsi smo se pobožno pokrivali. Po tem starodavnem obredu je bila molitev rožnega venca. Pred seboj smo si postavili stole in klopi in začeli kleče moliti rožni

venec. Ugasnili smo žarnico in le oljna svetilka je skrivnostno plapolala iz jasic. Molitev nas je povezala z božično zgodbo, nazadnje še z našimi rajnimi, ki smo si jih na koncu molitve spomnili. Kaj vse bi dal, da bi se danes v mojem srcu ponovila tista sreča, ki sem jo takrat doživljal.

Polnočnica je bila edinstveno doživetje. Otroci smo si nabavili baterije, odrasli so svetili z bakljami in se grelji ob plamenu. Iz bližnjih hribov se je vila kolona svetlečih luči, ki je je hitela proti župnijski cerkvi. Odmev božičnih pesmi je napolnjeval mojo dušo in bilo mi je toplo pri srcu, kljub nadvse hladni veliki križevski cerkvi. Še iz ust premraženih otrok je bilo slišati besede; kako smo srečni nocoj.

Izpolnila se mi je želja, ki je vedno tlela v mojem srcu. In ta je bila, da bi obiskal Betlehem, mesto kjer bilo rojeno Božje Dete. Tega prvega obiska ne bom nikoli pozabil. Vedno sem mislil, da v Betlehemu ni zime. Ko smo prišli v Betlehem, je tam nekje proti koncu februarja, začel padati sneg. To je bilo zame veliko presenečenje. Pozdravila pa nas je nadvse

prijazno mlado palestinsko dekle Suzy. Premraženi smo stopili v bližnji hotel in se ob zakurjenem kaminu pogreli.

Votlina Jezusovega rojstva v Betlehemu

Naš hotel je bil v neposredni bližini kraja Jezusovega rojstva. Vem, da nisem tisto noč skoraj nič spal. Bil sem presrečen ob spoznanju, da je le nekaj metrov stran votlina Jezusovega rojstva. Premišljeval sem: »Torej tukaj, na tem kraju se je zgodil dogodek, ki je zaznamoval ves svet in prelomil človeško zgodovino. Od tukaj se je vesela novica rojstva Božjega otroka razširila na ves svet in ogrevala človeška srca. Tukaj imajo svoj začetek vse božične melodije, ob tej votlini so se navdihnili številni umetniki in narisali čudovite slike. In prekrasni božični običaji, ki so se razvili med številnimi narodi. Nad tem mestom je bila od angelov oznanjena božja poslanica; Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji. Od tukaj se razširila božična sreča v našo domačo hišo in križevsko župnijo«. O, sveta in blažena božična noč.

Zjutraj sem zgodaj vstal. Na cesti je bila snežna brozga. Prav tisti dan se mi je prelomilo stopalo na čevlju in snežna brozga je namočila notranjost mojih čevljev. Pohitel sem v baziliko Jezusovega rojstva. Vedel sem, da jo zgodaj odprejo. Pohitel sem po stopnicah k votlini in pravoslavni menihi so molili jutranjo molitev. Mislil sem, da se bom lahko potopil v molitev. Ko so zaslutili, da sem katoliški duhovnik, so mi dali takoj vedeti, da nisem zaželen in s prstom pokazali naj odidem. Tudi to je resničnost tega svetega kraja. Molitev sem nadaljeval v bližini votline.

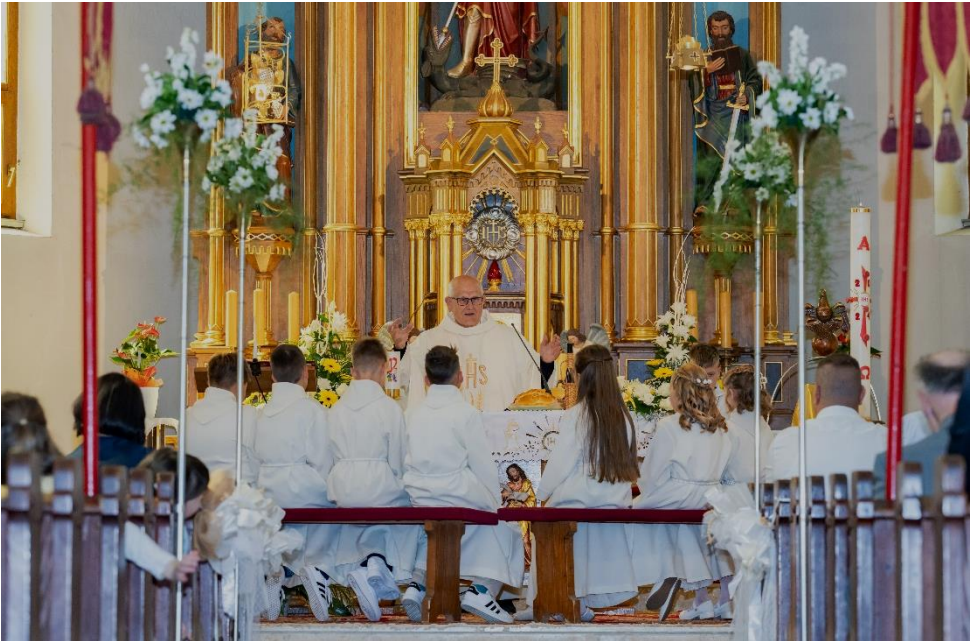

Mesto Betlehem danes

Cerkev Jezusovega rojstva je najstarejša cerkev, ki jo poganski Perzijci niso porušili. Dala sta jo zgraditi v 4. stoletju cesar Konstantin Veliki in Justinijan kot mogočno baziliko. Ko so perzijski vojaki na pročelju zagledali tri kralje in enega od njih oblečenega v perzijska oblačila so rekli: »Ta je pa naš«. In cerkev je tako ostala do današnjega dne. Ob mojem prvem obisku Betlehema so bile okoli Betlehema pastirski pašniki in pastirji so pasli svoje ovce. Ob mojem drugem obisku je bila vsa okolica že pozidana s stanovanjskimi bloki. Zame, ki sem imel svoje predstave o Betlehemu, je to pomenilo veliko razočaranje. Hvala Bogu, da so frančiškanski redovniki, nedaleč stran od cerkve, ohranili vsaj malo pastirske planjave, ki romarje spominjajo na pastirje, katerim je angel oznanil veselo novico: »Nocoj se je v Davidovemu mestu rodilo Božje Dete!«

GLAVNA NALOGA STARŠEV- POKAZATI SVOJEMU OTROKU POT DO BOGA POGUBNA PERMISSIVNA VZGOJA

Glavna naloga vzgojiteljev je pokazati pot do Boga

Naloga staršev in vzgojiteljev je pripraviti otroka na življenje. Pravijo da je otroka lahko roditi, veliko težje pa ga je vzgojiti. Pred vsakim otrokom sta dve možnosti; ali bo postal zločinec ali pa bo postal človek, vreden vsega spoštovanja. Krščanski starši imajo še dodatno dolžnost; otroku morajo pokazati pot do Boga in pot v nebesa. Enkrat bo tudi njim postavljeno usodno vprašanje, postavil ga bo Bog ob sodbi; ali ste naredili vse, kar je bilo v vaši moči, da bo otrok našel pot do mene?

Danes ni lahko vzgajati otroka. Otrok je podvržen slabim vplivom; to je lahko negativna družba ali pa mediji, ki človeka popolnoma zaslužnjujejo. Polega vsega tega je tu še permisivna, to je popustljiva vzgoja. Otrok lahko naredi vse, kar se mu zljubi. Tukaj ni več spoštovanje avtoritete, otrok se bo predal svojim neurejenim nagonom. Posledice čuti učiteljski kader, ki je na robu živčnega zloma. Od tod je tudi nezanimanje za učiteljski poklic in še ti ki so, bežijo iz njega.

Otroci imajo čut za versko sporočilo in to je, da jih ima Bog rad

Vse te posledice popustljive vzgoje čutimo tudi tisti, ki nam je naložena verska vzgoja. Otroci so ogledalo naših družin in naše družbe. Tako imamo pri verouku pridne in manj pridne otroke. Na misel mi prihaja duhovnik, ki je zapisal v spričevalo, pri oceni vedenja enemu otroku-obupno. On je že vedel zakaj je tako napisal. Nekateri otroci so nemogoči.

Z otroki se pri verouku srečujem že več kot petdeset let. V kaplanskih letih sem imel 28 ur verouka. Na koncu tedna sem bil totalno izmučen. Kot čateški župnik sem imel verouk na dveh krajih, dvakrat

na teden v Mrzravi vasi in še dva dni na Čatežu. Bila so leta, ko sem to delo opravljal z veseljem, bila pa so tudi leta, ko sem trepetal ob pomisli, da bom morali biti krotilec zveri. Danes sem star že 80 let in bi moral biti že zdavnaj rešen teh obveznosti, učitelji gredo namreč v pokoj že pri 60 letih. Moram vztrajati in vztrajal bom, dokler bom zmožen delati.

Mlad človek potrebuje na križpotju življenja pomoč staršev in botrov

Ob vsem pa mi je najtežja misel, da je po tolikem trudu vidnih tako malo sadov. Kako sem razočaran nad poedinci, ki po birmi končajo z obiskom sv. maše in z versko prakso. Odpovedujejo se veri in v življenje vstopajo brez Boga. Sprašujem se, kdo je za tako stanje kriv. Sem morda kriv sam, morda zanikrni starši, uživaška družba, ki pleše satanski ples, pod dirigiranjem princa teme? Biti moram pravičen do tistih staršev, ki se zelo trudijo tudi za versko vzgojo in so s svojim življenjem otrokom najlepši zgled. Spoštujem jih, ker se zavedajo svoje naloge. Vsak trud, ki ga imajo z versko vzgojo, jim bo bogato poplačan. Lepo vzgojen otrok jim bo vedno v ponos.

DILEME GLEDE VEROUKA

Sam z veroučenci nimam problemov. Včasih se najde kakšen poedinec, ki morda prihaja k verouku zaradi prisile staršev. To pokaže s svojim upornim vedenjem in ga popolnoma razumem. Verouk mu ni prikazan kot neka vrednota. Včasih takemu otroku takole rečem: »Vsa leta poučujem verouk zastonj. Učitelji imajo plačo, jaz jo nimam. Verouk poučujem zato, ker te imam rad, ker sem tvoj prijatelj. Želim ti samo eno, da bi bil ti srečen.« Srečen pa je lahko samo tisti človek, ki živi s svojo čisto vestjo, ki ljubi Boga in živi po božjih zapovedih. Druge poti do prave sreče ni. Če tega otrok ne razume, mu rečem naj dobro premisli, in če se čuti prisiljenega hoditi k verouku, naj ne hodi več. Tudi Jezus ni nobenega prisiljeval. Zanj se mora vsak človek svobodno odločiti. Jezus je tudi rekel, da sta samo dve poti; ena je pot, ki vodi v nebesa, druga pa vodi v večno pogubo. Človek si izbira sam svoj cilj. Vzgojitelji pa smo postavljeni, da mu pomagamo. Gre samo za eno izbiro; hudič ali pa Bog. Srednje poti tukaj ni.

Verna družina je mladim največja opora v življenju

Zdaj mi je zaupan 3. razred, to so bodoči prvoobhajanci. Letos jih je kar veliko. Z njimi nimam problemov in upam, da bo tako tudi ostalo. Ker se dobro zavedam pod kakšnimi vplivi so danes otroci, sem se odločil, da vsakemu naročim revijo Mavrico in tudi naročnino sam plačam. Vsota denarja ni tako majhna. Seveda jim bo revija v pomoč, če jih bodo starši spodbujali k branju in se z njimi pogovarjali o sami vsebini. Verouk imam tudi za 8. in 9. razred. Čutim veliko bolečino, ker so nekateri birmanci prenehali hoditi k verouku in tudi k maši. Tako so postali suha veja na drevesu Cerkve. Z letošnjo skupino nimam nobenih problemov. Tudi njim sem naročil revijo Najst, zanimivo revijo, ki obravnava probleme najstnikov. Tudi to revijo sem plačal s svojim denarjem. Sklenil sem, da ne bomo imeli nobenih učbenikov in se bomo to leto predvsem pogovarjali o problemih, ki tarejo mladega človeka. Prav njim bi rad povedal, da k verouku ne prihajamo zato, da bi šli k birmi temveč zato, da bi stkali tesen odnos z

vero in Bogom. Zdaj so vstopili v najbolj težko dobo svojega življenja, v dobo velikih odločitev. Vodilo nam je Božja beseda, zato vedno preberemo nedeljska mašna berila, molimo pa tudi brevir, molitev Cerkve.

DILEME KATEHETOV

Čateška družina skupaj s škofom Andrejem Sajetom

Ob vsem tem bi pa še povedal, da nam pri vsem tem delu pomagata še s. Katarina in s. Bakhita. Obe imata zato ustrezno izobrazbo. S. Katarina je inženirka kemije, ki je tudi naredila katehetski tečaj, s. Bakhita ima teološko in filozofsko fakulteto, bila je tudi profesorica na brežiški gimnaziji. Več let je učila verouk v križevski župniji. Obe sestri učita verouk, ker imata rade otroke. S. Katarina se trudi, da bi našim najmlajšim podala lepoto vere na zanimive načine. S. Bakhiti so dodeljeni otroci, ki jih že načenja puberteta, kjer lahko posamezniki motijo potek verouka. Tukaj je zelo potrebna pomoč staršev, ker se pri otrocih že dobro pozna permisivna vzgoja in so lahko moteči element

pri poteku verouka. V šoli imajo ocene, ki nekatere otroke malo streznijo in umirijo. Pri verouku tega ni in to lahko nekateri otroci izkoristijo za samovoljo. Verouk ne sme trpeti zaradi nekaterih, ki bi radi uveljavljali svojo voljo in so tako moteči element za druge.

V šolo morajo otroci hoditi, ker je tak zakon, verouk je svobodna izbira. Tisti, ki pa se odločijo za verouk, morajo sprejeti določeni red. Če kdo tega ne razume, naj rajši ostane doma. Veroučitelji nismo zato, da bi bili krotilci. Neki oče, ki ima štiri otroke in je iz druge župnije, mi je pred kratkim rekel: »Moja hčerka mi je dejala, da je rada pri verouku pri gospodu župniku, ki zahteva red in zato pri verouku lahko sodeluje.« Samo tam, kjer se upošteva avtoriteta, ki je seveda povezana z ljubeznijo, je mogoč uspešen verouk.

Naši katehistinji, skupaj z menoj, poučujemo verouk zastonj. Za to svojo delo nismo plačani. To poslanstvo smo prevzeli zato, ker imamo otroke radi. Dobro se zavedamo svoje nemoči pri tem včasih dokaj napornem delu. Če pa kdo pozna idealne katehete, naj jih poišče in potem seveda tudi plačuje. Župnija sama tega ne zmore.

VEROUK JE PRI NAS POVEZAN Z NEDELJSKO MAŠO

Ob vsem tem bi rad je nekaj besed namenil še eni stvari; to je obisku nedeljske sv. maše. Pri nas je verouk povezan s sveto nedeljsko mašo. Zakaj? Zato ker je verouk povezan s krščanskim življenjem. Verouk ni samo znanje, verouk se mora uresničiti v vsakdanjem življenju. Birma ni cilj verouka. Če kdo hodi k verouku samo zaradi birme, naj kar preneha hoditi. Verouk je priprava za velike

odločitve, odločitev za Boga in srečno večnost.

K temu pa najbolj pomaga obisk sv. maše. Maša je vidno srečanje božjih otrok z nebeškim Očetom, srečanje z Božjo besedo in intimnim

prejemanjem sv. obhajila. K maši ne gre otrok zaradi listka. Listek mu samo pomaga v liturgičnem življenju in je povezan z berili tiste nedelje, torej z božjo besedo, ki nam pomaga priti do cilja. Na vsakem listku sta dve vprašanji, na katera mora znati otrok odgovoriti. Maša je lahko najbolj dolgočasna stvar za človeka, ki nima odnosa do Boga. To je nekaj podobnega kot če bi imel deklet, do katerega nimaš ljubeznivega odnosa. Srečanje z njo bi ti bilo dolgočasno. Pravi odnos do Boga in do božjih resničnosti, bo pa otrok pridobil samo ob zgledu svojih staršev. Če je očetu in materi sv. maša nekaj svetega, potem bo ta tudi otroku.

Župnijska cerkev bi se morala napolniti vsako nedeljo

Da bi postala tudi maša za otroke bolj zanimiva smo se odločili, da bi prvo nedeljo v mesecu sodelovali s svojim petjem tudi otroci pri maši ob desetih. Poleg oratorijske maše, smo tako mašo imeli zdaj že dvakrat. Otroci so bili veseli te osvežitve in tudi ljudje, ki so bili prisotni pri sv. maši. Starše prosim, da bi otrokom omogočili obisk sv. maše in tudi morda kdaj tudi za pevske vaje. Danes vidim, kako mnogi starši vozijo svoje otroke na razne treninge. Za to se jim ne zdi škoda ne časa ne denarja. Prav bi pa bilo, da bi isto vnaš pokazali tudi, ko gre za verske dejavnosti.

NAŠA DUHOVNIŠKA DRUŽENJA

Duhovnikov nas je vedno manj in kmalu bo veliko župnij ostalo brez duhovnika. Vedno manj je duhovnih poklicev. Seveda se vsi sprašujemo zakaj je to tako. Pomanjkanje vere spada prav gotovo med te vzroke, potem je tukaj medijsko linčanje duhovnikov, ki so s strani javnega mnenja prikazani kot neke pošasti in seveda tudi pomanjkanje velikodušnosti pri mladih ljudeh.

Duhovniki leskovške dekanije zbrani na Bučki, november 2024 z dekanom

Tudi duhovniki smo samo ljudje. Ni nam vseeno, kako se o nas piše, kako nas sprejemajo ljudje, boli nas slab obisk sv. maše. Zato ni čudno, da je pri nekaterih duhovnikih videti razočaranje in doživljajo stresno situacijo, drugi se zaprejo sami vase in posledica je, da se začnejo bati ljudi ali pa poiščejo druge alternative. Najhujši je občutek osamljenosti, da nisi več zaželen in ljubljen. Tako nekateri zapustijo duhovniško službo. Tudi v mojem letniku jih je to nekaj naredilo.

Zato so nam potrebna duhovniška druženja. V naši leskovški dekaniji smo za to poskrbeli. Že pred 60. leti smo se odločili, da se

duhovniki dobimo skupaj vsak teden. Za ta srečanja smo namenili ponedeljkove večere. Tako se dobimo skupaj, se pogovorimo o svojih težavah in načrtih in nazadnje tudi molimo. Že sama srečevanja pomenijo za nas korekcijo.

Moram pošteno povedati, da tudi novomeška škofija kaže posebno skrb za svoje duhovnike. Vsako leto organizira za nas študijske dneve, duhovne obnove in s škofom se dobimo skupaj vsako leto v mesecu novembru za tri dni v Strunjanu. Tukaj nam poskrbijo za dobre predavatelje, za iskreni pogovor z škofom in zadnji večer tudi za obisk kakšnega bližnjega kraja.

V Portorožu s škofom Sajetom in misijonarjem Kerinom

Letos je bila osrednja predavateljica z Inštituta za antropologijo na Papeški univerzi Gregoriana, s. Grazia Vittigni, ki je v ponedeljek, 4. novembra, spregovorila o spolnih zlorabah, njihovih pogostosti, okoliščinah, ki jih omogočajo, preprečevanju, ukrepanju, potrebnosti obveščanja ter njihovih posledicah. Z duhovniki je podelila nekaj primerov iz svoje bogate terapevtske prakse in jih osvetlila ter analizirala

z akademskega vidika, obenem pa se je dotaknila tudi patološkega profila storilcev ter pojav umestila tudi v okolje redovnih skupnosti ter pastoralnega delovanja Cerkve. Ponedeljkovo popoldne so duhovniki preživeli v bratskih pogovorih in ga zaključili s pogovorom »Mi med nami«, kjer so poskušali odpreti nekaj bolj perečih vsebin pastoralnega delovanja v novomeški škofiji.

V torek, 5. novembra, je gostja odprla in orisala širši kontekst zlorab, ki še zdaleč niso le spolne, in ki so v drugih elementih morda celo bolj prisotne tudi v Cerkvi, kot so zloraba oblasti in moči oz. duhovna zloraba. Strnjeno je skušala prikazati kompleksno prepletenost med vsemi vrstami zlorab ter morebitne oz. potencialne razloge zanje. Tako kot ponedeljkovo je bilo tudi torkovo popoldne namenjeno skupnemu druženju ter ogledu Pirana.

Sredo, 6. novembra, dopoldne, je zaznamovalo zlasti vprašanje duhovnikove osebne varnosti in varovanja. Najprej smo prisluhnili predavanju predstavnikov Sektorja kriminalistične policije Policijske postaje Novo mesto, Damjana Klepca in Kristine Rozman Barbo, ki sta spregovorila o postopkih in ravnanju ob kaznivem dejanju, denimo vlomih v župnišče ali odtujitvi cerkvenega premoženja ter previdnosti in preprečevanju tovrstnih pripetljajev. Drugo predavanje se je usmerilo v tehnično varovanje, na katerem je gost Uroš Cvelbar iz podjetja HSI d.o.o. spregovoril o tehničnem varovanju in med drugim predstavil ponudbo alarmov in drugih tehničnih varoval.

Duhovniške dneve je s spodbudo in zahvalo sklenil škof ordinarij dr. Andrej Saje.

HVALA VSEM, KI STE NAMENILI DEL DOHODNINE ČATEŠKI ŽUPNIJI

Naša čateška župnija se ne mora odlikovati po materialno bogatih ljudeh. Na našem teritoriju ni uspešnih podjetij. Imamo sicer Čateške toplice, ki pa nimajo vpliva na našo župnijo, imamo eno gostilno, eno kmečko turistično kmetijo, in še eno večjo kmetijo s konji. Tudi iz naslova denacionalizacije nismo ničesar dobili tako, kot so to dobile druge župnije.

Druge župnije so v naši okolici bolj bogate. Seveda pa ima župnija dobre ljudi, ki so največje bogastvo vsake župnije. Že vsa ta leta nazaj se je lahko naša župnija vzdrževala samo z darovi faranov pri nedeljski maši in z darovi nekaterih posameznikov. Kljub temu nam je uspelo obnoviti naše cerkve, zgraditi župnijski dom, nabavo orgel in še nekaj

drugih stvari. To leto smo napravili sončno elektrarno in po 60 letih tudi kopalnico v župnišču, ki jo do sedaj nismo imeli ali vsaj ni bila vredna tega imena. Pri tem ne smemo pozabiti na plačevanje številnih položnic in tudi obveznosti, ki jih imamo do škofije. Vsem svojim faranom in drugim dobrotnikom se za pomoč in za zaupanje najlepše zahvaljujem. Menim, da je bil vsak vaš dar pametno naložen.

Mlada živa Cerkev je skrb vseh čateških faranov

Lansko leto sem vas povabil, da del dohodnine, ki jo plačujete državi, namenite čateški župniji. Od tega sami ne boste nič na slabšem, ker če jo ne bi namenili župniji, bi šlo v državni proračun. Nemalo sem bil presenečen, ko se je na mojo prošnjo odzvalo toliko ljudi. Podpisali ste svoj zahtevek, ki ste ga oddali meni ali pa samo odposlali na davčni urad. Moram vam z veseljem povedati, da nam je država iz tega naslova nakazala **882,00** evrov. To je za našo župnijo velika vsota in iz te vsote bomo lahko poravnali marsikateri račun. Vsem darovalcem se najlepše zahvaljujem in lepo prosim, da bi še naprej ohranili to zvestobo. Tudi v bodoče prosim, da bi vsi tisti, ki morate plačati dohodnino, podpisali ta obrazec in ga oddali meni. Obrazec vam bo pravočasno na razpolago in ga bo potrebno oddati do konca decembra.

Hvaležen bom vsem, ki ste zaposleni, ste podjetniki ali imate večje pokojnine pridružite in tako pokažete svojo ljubezen in svojo pripadnost naši župniji.

Ob vsem tem se moram najlepše zahvaliti vsem tistim, ki tudi osebno darujete svoj dar meni ali pa ga namenite za vzdrževanje naše župnije. Tukaj bi se najlepše zahvalil gospodu **Antonu Jenžurju**, podjetniku iz Leskovca, ki nam že nekaj let pomaga pri izdaji našega SOPOTNIKA. Tudi z izdajanjem tega glasila so povezani veliki stroški in Bog povrni vsem za darove namenjene v ta namen.

ALI SO MAŠE RES OPRAVLJENE?

Duhovniki vsak dan mašujemo po namenih, ki nam jih določijo ljudje. Največkrat so te maše namenjene našim pokojnim, včasih je to prošnja za zdravje in tudi zahvala za uslišano prošnjo. Sam pogrešam še druge namene, kot je namen za nove duhovne poklice, za mir na svetu, za naše družine. Pogrešam tudi maše, ki so opravljene na obletnico smrti naših pokojnih. Na pokojnike kar hitro pozabimo in so vendar bili naši največji dobrotniki.

Molitev je še edino, kar nas lahko poveže z našimi rajnimi in jim tudi pomaga, če so še v vicah. Največ storimo za pokojnika z mašo ob pogrebu. Tukaj se pokaže naša ljubezen in spoštovanje do rajnega in blagor tistim pokojnim, ki jim je namenjeno večje število maš. Tudi na ta način pokaže-

mo, da smo imeli pokojnika radi in ga spoštovali. Vse prejete

maše navadno sam opravim in nekatere pridejo na vrsto po daljšem času. To velja zlasti za maše, ki jih dobim ob pogrebih.

Duhovniki so v službi božjega ljudstva in zanj mašujejo

Duhovnik je pod smrtnim grehom zavezan, da opravi vsako mašo za katero sprejme dar. Kako je to pomembno, izhaja že iz dejstva, da mora vsak duhovnik na začetku knjige za mašne namene lastnoročno napisati, da bodo vse maše morale biti opravljene s pridobljenim denarjem ali pa iz dediščine v slučaju njegove smrti. Knjiga mašnih namenov je tudi predmet pregleda vsakoletne dekanove ali škofove vizitacije. Iskreno moram izjaviti, da do sedaj nisem še nobene maše namerno opustil. To mi nalaga moja vest in misel na božjo sodbo, pred katero bom tudi enkrat stopil.

Če kdo misli, da ni bilo kakšne maše opravljene, naj mi to pove. Pogledala bova knjigo mašnih namenov in oznanilno knjigo, kjer je vse to zapisano. Če je bila kakšna nenamerna opustitev, bom mašo takoj opravil. Nekaj maš opravim tudi v dnevih, ko grem na dopust ali duhovne vaje. Zelo bi me bolelo, če bi kdo govoril, da maš nisem opravil.

Ker pa sem že v letih in izgubljam spomin, ne sprejemam maš, če nimam pred seboj knjige in mašo takoj ne zapišem. Zgodilo se mi je, da sem enkrat mašo zapisal na listek, ga vtaknil v žep in nanj pozabil. Mašo

lahko naročite v zakristiji ali pa v župnišču. Niti pomisliti ne smem, da bi se moral po smrti vračati nazaj in maše opravljati po smrti. Tudi o tem se je že govorilo o nekaterih pokojnih duhovnikih. Tukaj gre za resne stvari in z njim se ne sme nihče igrati.

Nabirka pri pogrebih je namenjena za kritje stroškov cerkvenega pogreba. Nabirka je odvisna od velikodušnosti pogrebcev. Tudi tukaj se lahko vidi, koliko smo cenili pokojnika. Žalostno je, ko vidim, da je tukaj precej bakrenega drobiža. Tega si človek še beraču ne bi upal dati. Bog vse vidi. Te bakrene kovance ohranite zase, ker nimam z njim kaj početi.

BOŽIČNI PROGRAM

PROGRAM BOŽIČNEGA PRAZNOVANJA

BOŽIČNO SPOVEDOVANJE

Božje Dete se je zaman rodilo, če mu ne dovolimo, da se danes rodi v naših dušah. Rojeno bo v nas, če bomo v božično praznovanje vključili sv. spoved. Čista duša bo tako postala hlevček, kjer bo v jasliah našega srca bivalo Božje Dete. Priložnost za sv. spoved bo pri vseh sv. mašah na **ČETRTO ADVENTNO NEDELJO**. Spovedovanje bo že v soboto, 21. decembra ob 17. uri. Čista duša so naše jaslice za Jezusov prihod na svet. Ne zanemarimo tega dejanja, ki je potrebno za praznovanje božiča. Spovedoval bo kapucinski redovnik br. Jurij Slamnik.

DRUŽINSKI SVETI VEČER

Sveti večer sodi med najlepše družinske večere. Preživimo ga v duhu prednikov, v medsebojnem pogovoru, kropljenju doma z blagoslovljeno vodo in z molitvijo rožnega venca pri jaslicah. Svete noči ne obhajajmo sami. To noč naj

bomo skupaj. Na sveti večer

nam betlehemijski otrok vzbuja vest. Bog nam je ta večer tako blizu, kot je blizu novorojeni otrok staršem. Sveta noč je vir veselja in radosti za vse človeštvo, zato naj božična blagovest prepoji z novim smislom vse človeštvo.

POLNOČNICA IN BOŽIČNE MAŠE

Mala polnočnica bo v Mrzlavi vasi ob 17. uri, na Vel. Malencah ob 18. uri. Ob 23.30 se bomo zbrali pred jaslicami v Tomšetovi šupi in šli v sprevodu v župnijsko cerkev. Vse to nas bo vpeljalo v vrhunec božičnega praznovanja, ki se bo začelo s pesmijo Sveta noč, in nadaljevalo s slovesno sv. mašo.

Druga sv. maša, imenovana pastirska, bo ob 8. uri zjutraj, dnevna sv. maša bo ob 10. uri. Med to sv. mašo bo blagoslov otrok. Starši, prinesite ta dan k Jezusu tudi svoje najmlajše otroke, da jih Jezus blagoslovi s svojim božičnim blagoslovom.

BOŽIČNO DAROVANJE

Pri vseh božičnih mašah bo darovanje ali ofer v farni cerkvi in prav tako nabirka v Mrzlavi vasi in Vel. Malencah. Župnijo vzdržujemo farani sami in tega se moramo vsi zavedati. Cerkev v Mrzlavi vasi nima nobenih dohodkov, položnice za elektriko pa moramo plačevati. Zato vas vabim k velikodušnosti pri darovanju. Neki mož mi je pred kratkim daroval denar za naše potrebe. Rekel je: »Tako lepo je biti v naši cerkvi, ker je tako toplo. To mi je spodbudilo, da sem vam prinesel dar.«

LUČ MIRU IZ BETLEHEMA

Tudi letos bo LUČ MIRU IZ BETLEHEMA, prižgana v jami rojstva Jezusa Kristusa, prišla v našo župnijo na četrto adventno nedeljo. S

svojim nežnim plamenom nas bo spet spraševala, koliko besed in drobnih korakov smo v preteklem letu storili, da bi bil svet lepši. Tudi vi boste lahko v župnijski cerkvi prižgali plamen s te sveče. Betlehemska luč naj zasveti v vsakem krščanskem domu.

Tudi letos je naša mladina vabljena, da sodeluje pri trikraljevski akciji. S tem obujamo stari običaj naših prednikov, ki so hodili v božičnem času po hišah in ljudem oznanjali veselo novico o Odršenikovem rojstvu. Ljudje so

jih z veseljem sprejeli in prisluhnili njihovemu božičnemu voščilu. Zadnja leta to nalogo opravljajo otroci, ki se pridružujejo vsem slovenskim župnijam. Lepo jih sprejmite. Vaše darove bodo namenili slovenskim misijonarjem. Ni nobena skrivnost, da se v tej akciji nabere več denarja kot na misijonsko nedeljo. Darove lahko otrokom mirno zaupate, saj so pošteni. Trije kralji vas bodo obiskali v dnevih po božiču.

BLAGOSLOV VINA – ŠENTJANŽEVCA na SV. VIDU

Starodavni slovenski običaj je tudi blagoslov vina – šentjanževca – na god sv. Janeza Evangelista, 27. decembra. Tudi letos bomo imeli ta blagoslov v petek, 27. decembra, ob 16. uri. Vsi, ki spoštujete ta božji dar, ste vabljeni, da se pridružite temu blagoslovu. Ne pozabimo, da so prvo vinsko trto zasadili na Straži cistercijanski redovniki, ki so tudi naše prednike naučili vinogradništva in kletarstva.

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Piše in ureja ga Jože Pacek, župnik

BOŽIČNO VOŠČILO

Božič. Bog je postal viden na zemlji v vsaki prijaznosti in ljubezni med ljudmi. Toda mnogi o Bogu nočejo razmišljati in neredko ga danes razglasijo za mrtvega. Bog ni mrtev!

Živi, toda ni ga lahko spoznati in zaupa se le tistim, ki ga hočejo ljubiti.

Bog se pusti spoznati preprostim, malim, ubogim, grešniki ga lahko srečajo in vsi, ki sestopijo s svoje umišljene višine ter so pripravljene odložiti masko vzvišenosti.

Vsem svojim čateškim faranom, zdravim in bolnim, vsem svojim sodelavcem, obiskovalcem naše župnijske cerkve, dobrotnikom, voščim blagoslovljene praznike Jezusovega rojstva in obilo božjega blagoslova v novem letu. Temu voščilu se pridružujejo tudi naše sestre; s. Jaša, s. Katarina, s. Bakhita in s. Favstina

Jože Pacek, župnik